

Έρωτας χωρίς πυξίδα

[Ορθοδοξία](#) / [Κοινωνικά θέματα](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

Είναι θέμα μόνο άσκησης βίας και καταπίεσης εις βάρος της γυναίκας τα τελευταία εγκλήματα ή έχουν να κάνουν και με την απουσία πυξίδας στον έρωτα;

Ζούμε σε μία εποχή στην οποία ο έρωτας αντιμετωπίζεται ως απόλαυση, ως ενθουσιασμός, ως κάτι που, και να μην κρατήσει για πολύ, δεν πειράζει. Οι πολλοί καγχάζουν όταν ακούνε την διδασκαλία της Εκκλησίας ότι ο έρωτας καθαγιάζεται στον γάμο, στην μυστηριακή του διάσταση. Ξεκινούνε ακόμη και στον γάμο με την προοπτική ότι δεν θα χρειαστεί να θυσιάσουν κάτι από τον εαυτό τους, τις συνήθειές τους, δεν θα χρειαστεί να δουλέψουν με τον χαρακτήρα τους και το εγώ τους, αλλά ότι ο άλλος είναι υποχρεωμένος να τους παράσχει τα πάντα κατά πώς επιθυμούν οι ίδιοι. Πόσοι, άραγε, εισέρχονται στον έρωτα και στον γάμο έχοντας μία κάποια ιδέα για τα θετικά και τα αρνητικά τους και, κυρίως, με την απόφαση ότι η αγάπη είναι απλή, μα θέλει κόπο; Αν θέλεις να αγαπάς, ξεκινάς προσφέροντας και όχι περιμένοντας. Προφανώς και η αμοιβαιότητα είναι αναγκαία. Γιατί όμως, όταν βλέπουμε ότι ο άλλος ή η άλλη δεν συμπορεύονται, επιμένουμε στο ότι θα αλλάξει ή θα τον/την αλλάξουμε και δεν αποτραβιόμαστε έγκαιρα, αφού δεν είμαστε έτοιμοι να σηκώσουμε τον σταυρό μιας θυσίας που

κανείς δεν την ζητά να συνδεθεί με το συγκεκριμένο πρόσωπο που δεν μας καλύπτει;

Ο έρωτας είναι τυφλός. Ο έρωτας προφανώς υπερβαίνει τα μέτρα ενός ορθολογισμού, ο οποίος βασίζεται στο συμφέρον. Ο έρωτας θέλει ικανοποίηση, όμως δεν μπορεί να αρκεστεί σ' αυτήν. Ο έρωτας θέλει θαυμασμό του άλλου, γι' αυτό και περνά κρίση μέσα στον χρόνο, όταν οι ερωτευμένοι αρχίζουν να παραμελούν τον εαυτό τους, δεν ανανεώνονται ούτε εμφανισιακά ούτε κατά τα ενδιαφέροντά τους, ούτε πάλι δεν ασκούνε αυτοκριτική και δεν παλεύουν να διορθώσουν τα ελαττώματά τους. Ο έρωτας είναι δικαίωμα και έχει δικαιώματα, αλλά δεν εξαντλείται σ' αυτά. Ο έρωτας έχει την δική του λογική, αλλά δεν μπορεί να καταργήσει και την κοινή λογική. Το πείσμα να μείνουμε σε μία σχέση επειδή φοβόμαστε την μοναξιά ή το καινούργιο ξεκίνημα, επειδή αισθανόμαστε παγιδευμένοι στην χειριστική συμπεριφορά του άλλου, ο οποίος μας απειλεί ή μας παρακαλεί, ποντάροντας στο συναίσθημά μας, δεν ωφελεί. Και ο έρωτας γίνεται τότε εξάρτηση, άρα υποταγή της ελεύθερης βούλησής μας, ενώ η νοσηρότητα της σχέσης μπορεί να οδηγήσει σε φαινόμενα βίαιης συμπεριφοράς ή ψυχολογικής θυματοποίησης, χωρίς αυτό να αθώνει τον θύτη.

Η γυναίκα είναι ευάλωτη στην εξουσιαστικότητα του άντρα. Αγόρια μαθαίνουν από τις μητέρες τους ότι ο άντρας δικαιούται να κάνει ό,τι θέλει σε μια σχέση, βλέποντάς τες να κακοποιούνται φανερά ή αφανώς από τον σύζυγο-πατέρα. Άλλοτε γίνονται τα ίδια το αγαπητικό καταφύγιο μιας μάνας, η οποία βρίσκει παρηγοριά σ' αυτά, οδηγώντας τα όμως στην ανάγκη να ξεσπάσουν για όσα ζούνε. Αυτό το κάνουν στις γυναίκες με τις οποίες συνδέονται όταν μεγαλώσουν, χωρίς να καταλαβαίνουν ότι μιμούνται τον κακοποιητικό πατέρα τους. Και ο έρωτας δεν έχει πυξίδα την αγάπη, τη συμπόρευση, την απόφαση ότι από την

στιγμή που διαλέγεις να πορευτείς με έναν άνθρωπο, τον σέβεσαι και σε σέβεται.

Δεν είναι όμως μόνο ζήτημα παιδείας και ανατροφής. Χρειάζεται το χτίσιμο προσωπικότητας που λέει «όχι» σε σχέσεις που όλοι μας χρωστάνε. Χρειάζεται η πνευματικότητα της αγάπης.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/37fQ8ep>